שבועות - תכלית הידיעה – שלא נדע (לעשות מהתורה תפילה)

drashotforyou.blogspot.com/2016/06/blog-post_5.html

תכלית הידיעה – שלא נדע (לעשות מהתורה תפילה)

חסיד מבוגר הגיע לאדמו"ר מגור ואמר לו: יש לי הכל בחיים! בגשמיות וברוחניות! עושר, עבודת ה', עבודת המידות מושלמת, הבנים והחתנים שלי תלמידי חכמים, אין לי כבר על מה לעבוד ולבקש מה'... שלח אותו האדמו"ר לחסיד צעיר אחד שאמר לו: אני לא יודע אם יש משהו שאני יכול להוסיף לך, אני רק זוכר דרשה אחת שהאדמו"ר אמר פעם: שהקללה של הנחש שה' נתן לו הכל רק כדי שלא יבוא לדבר איתו - לפעמים זה קורה גם ברוחניות!!!

אם אתה מרגיש קרוב ושהכל בסדר וכבר אין לך במה להשתלם - כנראה שיש בעיה!

החפץ חיים שאל את **האדמו"ר מגור** למה כתוב (דברים יג,ה) "אחרי ה' אלקיכם תלכו" הרי רש"י מפרש אחרי – הוא מופלג ורחוק, למה צריך ללכת בריחוק מה'?
ענה האדמו"ר כשיהודי מרגיש רחוק בעבודת ה' אז הוא קרוב!

כך גם באר **הבעש"ט** את הפס' (תהלים קיח,יט): "פִּתְחוּ לִי שַׁעֲרֵי צֶדֶק אָבֹא בָם אוֹדֶה יָהּ: זֶה הַשַּׁעַר לַה' צַדִּיקִים יָבֹאוּ בוֹ", אם יהודי עומד ומבקש להיכנס בשער ומבקש פתחו לי ומרגיש בחוץ, אז "זה השער לה' "!!!

לכן כתוב בפרשת **במדבר** (ב,ב): "אִישׁ עַל דִּגְלוֹ בְּאֹתֹת לְבֵית אֲבֹתָם יַחֲנוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִנֶּגֶד סָבִיב לְאֹהֶל מוֹעֵד יַחֲנוּ", אם אתה 'מנגד' אז אתה 'סביב לאוהל מועד'!!!

כך גם בלימוד התורה הקדושה אם אתה מרגיש שאתה יודע הכל כנראה שלא נגעת עדיין בכלום, אם אתה מרגיש שיש עוד אין סוף ללמוד כנראה שאתה הכי קרוב לפנימיות התורה האינסופית!!!

אולי זאת הכוונה של **"תכלית הידיעה שלא נדע"** – המצב השלם הוא שאתה מרגיש שאתה לא יודע כלום ויש לך עוד הרבה מה ללמוד ולהתקדם.

שפת אמת (בשלח שנה תרסב): "בפסוק ויאמרו איש א"א מן הוא כי לא ידעו מה כו'. ויאמר משה אליהם הוא הלחם כו'. פי' זה עצמו שלא ידעו מה הוא. הוא הלחם אשר צוה ה'. כי תכלית הידיעה שלא נדע. שכך הי' כל תהלוכות בנ"י במדבר. לכתך אחרי כו' בארץ לא זרועה. וע"ז אמרו כבהמה נמשכנו אחריך. אדם ובהמה תושיע. דרשו חז"ל ערומין בדעת כאדם ומשימין עצמן כבהמה".

אני לא יודע מה ה' רוצה ממני!

מעולה!

זה מה שהוא רוצה ממך!!!

אוי ואבוי אם אדם חושב שהוא יודע הכל והוא לא צריך את הקב"ה שיתווה לו את הדרך!!!

מסופר על וויכוח שהתרחש על מסך המחשב:

ויקיפדיה אמרה: "אני יודע כל דבר בעולם!"
גוגל אמר: "לי יש תשובות לכל דבר בעולם!"
פייסבוק: "אני מכיר את כל העולם!"
אינטרנט: "בלעדיי, אתם לא שווים דבר!"
עד שבא מישהו וכיבה את החשמל...!!!!

ככה אנחנו נראים... אנחנו יכולים לדבר הרבה אבל מה היינו עושים בלי הקב"ה?!?

השלך על ה' יהבך... תפסיק לחשוב שאתה מסוגל לעשות הכל!

הפרופסור החל את השעור ע"י הרמת כוס עם מעט מים. הוא החזיק את הכוס לוודא שכולם רואים אותה ושאל את הסטודנטים: "כמה לדעתכם הכוס הזאת שוקלת?"
"50 גרם !" ... "100 גרם!" ..." 125 גרם!" ... השיבו הסטודנטים.
"אני באמת לא יודע. על מנת לדעת כמה היא שוקלת עלי לשקול אותה." אמר הפרופסור.
"אבל השאלה שלי היא: מה יקרה אם אחזיק את הכוס כך למעלה כמה דקות?"
"שום דבר" ..... אמרו הסטודנטים.
" OK . מה יקרה אם אחזיק את הכוס כך במשך שעה?" שאל הפרופסור.
"ידך תתחיל לכאוב" אמר אחד הסטודנטים.
"זה נכון. ומה יקרה אם אחזיק את הכוס כך יום?"
"ידך עלולה להתאבן, אתה עלול לחוש מתח עז בשרירים ואולי שיתוק ובודאי תיאלץ להתאשפז בבית חולים"
אמר סטודנט אחר וכל הסטודנטים צחקו.
"טוב מאוד. אך במשך כל הזמן הזה האם חל שינוי במשקל הכוס?" שאל הפרופסור.
"לא" ... הייתה התשובה.
"אז מה גרם לכאבים בזרוע ומתח השרירים?"
הסטודנטים היו נבוכים, תמהים.
"מה עלי לעשות על מנת להשתחרר מהכאבים?" שאל הפרופסור.
"תניח את הכוס" אמר אחד הסטודנטים.
"בדיוק!" אמר הפרופסור.

"בדומה לכך הן בעיות החיים. תחזיק אותן כמה דקות בראשך וזה נראה די בסדר. תחשוב עליהן הרבה זמן ואתה מתחיל לחוש כאבים. אם תמשיך הרבה יותר זמן הם מתחילים לשתק אותך. לא תהיה מסוגל לעשות כל דבר. חשוב לחשוב על האתגרים או בעיות בחייך, אבל מה שחשוב עוד יותר הוא להניח להם בסיומו של כל יום לפני שאתה הולך לישון. כך אתה לא נלחץ, מתעורר כל בוקר רענן וחזק ויכול להתמודד עם כל אתגר, כל נושא שמזדמן בדרכך!"
ובכן, אנא, ידידי, תזכרו "להניח את הכוס היום!"

או בנקודת מבט יהודית – תבקש מהקב"ה שיעזור לך להחזיק את הכוס...
תבין שאתה לא יכול כלום בלעדיו...

הרב יחזקאל יעקבסון (ראש ישיבת שעלבים):
אחד מספרי המצוות היודעים ביותר, הוא 'ספר החינוך', שטרם נודע בבירור מי מחברו. ייחודיותו בכך, שהוא מנסה למצוא את שרשה וטעמה של כל מצווה.
ואולם, כשהוא מגיע **למצוות פרה אדומה** הוא כותב: "אף על פי שמלאני ליבי לכתוב רמזים מטעמי המצות שקדמו על צד הפשט, עם ההתנצלות שהמלאכה לחנך בה בני והנערים חבריו ישמרם אל, במצוה זו רפו ידי ואירא לפצות פי עליה כלל גם בפשט, כי ראיתי לרבותינו ז"ל האריכו הדבור בעומק סודה וגודל ענינה, עד שאמרו (מדרש תנחומא חוקת, ו), שהמלך שלמה השיג לדעת בריבוי חכמתו כל טעמי התורה חוץ מזו, שאמר עליה (קהלת ז,כג): 'אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני'. גם אמרו במדרש רבי תנחומא: 'רבי יוסי ברבי חנינא אומר אמר לו הקדוש ברוך הוא למשה לך אני מגלה טעם פרה אדומה ולא לאחרים', וכיוצא באלו הדברים רבים. ועתה אל יחשוב שומע שעניין סודה וסדר חוקה הוא מהיותה מטהרת בהגיע אפרה על גוף המטהר, שהרי כעין דבר זה ימצא בשאר הקרבנות בעניין הזב והיולדת, שתשלום טהרתן בקרבנן היא..." (ספר החינוך, מצוה שצז)

אפשר לומר שהטעם החינוכי של פרה אדומה הוא, שתהיה לנו מצווה אחת שלא נדע את טעמה.

הרעיון הוא, שאם נקיים את כל המצוות רק משום שאנו מבינים את טעמן, יתכן שמצד אחד – תיווצר הזדהות גדולה עם המצוות, אולם מאידך, יצא שאנחנו בעצם מקיימים את המצוות רק בגלל שאנו מבינים אותן.
כשאנו מקיימים את המצוות מתוך רצון והסכמה אנו לא מגלים בכך את כפיפות קומתנו מול ריבונו של עולם. לכן באה מצווה אחת האומרת ומבקשת: קיים מצווה אך ורק משום הציווי. **קיום מצווה אחת ללא הבנה, ילמד על הכלל כולו, שכל קיום המצוות כולם נעשה אך ורק בשל הציווי.**

ה'בן איש חי' בספרו 'רב פעלים' כותב נגד יהודי אחד, שלמד כמה ספרי קבלה, והחליט שהוא רוצה לפתוח בית מדרש ללימוד קבלה. על כך הגיב ה'בן איש חי' שהוא עצמו גדול מאותו האיש אבל מכיר ויודע שאינו יודע. הבעיה באותו האיש היא שאינו מכיר ויודע שאינו יודע.

יצא לנו לא מזמן לעסוק בבעיה רפואית אצל מישהו מבני משפחתנו. סבבנו בין הרופאים, שאלנו מיני שאלות וחקרנו אחר דרך הטיפול הטובה ביותר. לאחר זמן, גילינו תופעה מדהימה - ככל שהרופא קטן יותר, הוא יותר החלטי. דווקא הרופאים הגדולים מודים שהם לא יודעים הכל...

"מסופר על רבי ישראל בעל שם טוב, שכשהיה רואה שפורענות מתרגשת לבוא על ישראל, היה הולך למקום אחד ביער ומתייחד עם נפשו. שם היה מדליק אש, אומר תפילה אחת, ונס היה מתרחש, והגזירה הייתה מתבטלת.
לאחר זמן, כשהיה תלמידו **רבי דוב בר, המגיד ממזריץ'**, צריך לבקש רחמים על ישראל, היה הולך לאותו מקום ביער ואומר: ריבונו של עולם, הטה אוזנך. איני יודע כיצד מדליקים את האש, אבל עדיין יכול אני

לומר את התפילה, והנס היה מתרחש.
ולאחר זמן היה **רבי משה לייב מסאסוב** הולך אף הוא, כדי להציל את עמו, אל היער ואומר: איני יודע כיצד מדליקים את האש, איני יודע את התפילה, אבל יכול אני למצוא את המקום, וצריך שיהא די בכך. ודי היה בכך: שוב מתרחש היה נס.
והגיע זמנו של **רבי ישראל מרוז'ין** לבטל את הגזירה. יושב היה בכורסתו, ראשו נתון בין כפות ידיו, ומשיח עם הקדוש ברוך הוא: איני יכול להדליק את האש, איני יודע את התפילה, אף איני יודע למצוא את המקום ביער. איני יודע אלא לספר סיפור זה. צריך שיהיה די בכך. ודי היה בכך".
(מתוך ההקדמה לספר "שערי היער" מאת אלי ויזל, הוצאת עם עובד 2007)

אז לא נלמד כלום?

מקור מים חיים (על הבעל שם טוב על התורה פרשת נח אות קנו): **"**עוד ביאר כי תכלית הידיעה שלא נדע, אמנם יש שני סוגי שלא נדע, אחד שאינו נכנס מיד לחקור ולידע מאחר דאי אפשר לידע, שני שחוקר ודורש עד שידע שאי אפשר לידע, וההפרש בין זה לזה, על דרך משל, שני בני אדם שרוצין לידע את המלך, ואחד נכנס בחדרי המלך ונהנה מאוצרות והיכלי המלך, ואחר כך לא יוכל לידע את המלך, והשני אמר מאחר שאי אפשר לידע את המלך לא נכנס כלל בחדרי המלך, ולא נודע לו כלום, ובזה יובן, ודאי בשניהם משני הסוגים הנ"ל אותי עזבו מלידע לפי שאי אפשר לידע, מכל מקום הלואי אותי עזבו מתוך החקירה והידיעה אחר שתורתי שמרו ודברי פי חכם חן, עד כאן לשונו".

המסר שהתורה מעבירה אלינו באמצעות מצוות הפרה הוא חובתנו לפעול ולעשות מכח החכמה שנטע בנו בורא עולם, אך בד בבד לזכור תמיד שיש אלקים שם למעלה, ולגביו, אנו משימים את עצמנו כבהמה.

ר' שמחה בונים מפרשיסחה: לאדם צריך שיהיו שני כיסים באחד כתוב "ואנכי עפר ואפר" ובשני כתוב "בשבילי נברא העולם"...

אחד מתלמידיו המפורסמים של רבי משולם פייוויש בעל ה"יושר דברי אמת", (בן הדור השלישי למורנו הבעל שם טוב וזכה לקבל תורה מתלמידיו, בהם הרב המגיד ממעזריטש, רבי מנחם-מענדל מפרימישלאן ובעיקר מרבי יחיאל מיכל מזלוטשוב), היה רבי דוד שלמה אייבשיץ – בעמח"ס "לבושי שרד" ו"ערבי נחל" – שיום ההילולא שלו חל בשבת שעברה וגם הוא דמות מופלאה שראוי בהזדמנות להרחיב אודותיה.
באחת מהערים בהן התגורר ה"לבושי שרד" וכיהן כרב, העריכו אותו מאד כרב העיר, אך דא עקא – לא הבינו מדוע הוא חסיד, ובעיקר ציער אותם הענין שרבם – רב העיר הגאון והגדול בתורה וכו' – צריך לנסוע לרבי שלו. בכל פעם שבני עירו תמהו על הענין, הבטיחם ה"לבושי שרד" שכאשר רבו – רבי משולם פייוויש מזבריז – יגיע לעיר יום אחד הם עוד יזכו לראות את גאונותו וגדלותו בתורה.
ואכן, אותו יום שבעל ה"לבושי שרד" חיכה לו הגיע: רבו, רבי משולם פייוויש מזבריז, הגיע לעיר בה התגורר תלמידו – בעל ה"לבושי שרד".
ה"לבושי שרד" רצה לנצל את ההזדמנות ולהראות לכל למדני העיר את גדולתו של רבו וביקש ממנו להגיע לבית המדרש ולתת "תצוגת תכלית". רבי משולם פייוויש הסכים להצעה. יחד עם תלמידו – רב העיר – הוא הגיע לבית המדרש, שם חיכו להם כל למדני העיר וחכמיה שרצו לראות מי הוא הרבי של הרב שלהם – ובעיקר השתוקקו לשמוע ממנו איזה פלפול עמוק וחריף בלימוד.
רבי משולם פייוויש אמר לכל למדני העיר שכל אחד מהם יקשה קושיא – הקושיא הכי חזקה וחריפה שהוא יכול – ולבסוף הוא יענה על כל הקושיות של כולם בתירוץ אחד.
למדני העיר נגשו למשימה: כל אחד בתורו הקשה קושיה ארוכה ומפולפלת, זה בהלכה וזה באגדה, זה בבבלי וזה בירושלמי, זה בעומק סברות הראשונים וזה בדיוקי ובחידודי האחרונים.

רבי משולם פייוויש האזין בסבלנות לכל עשרות הקושיות שהקשו לפניו ולבסוף באמת ענה תרוץ אחד לכל הקושיות: **"איני יודע"...**
את תגובת למדני וחכמי העיר לתשובה זו יכול כל אחד מאתנו לשער – לפום שיעורא דיליה...
לאחר המעשה שאל בעל הלבושי-שרד לרבו לפשר הדבר, באמרו כי בסך הכל רצה להראות לבני עירו את גדולת רבו בתורה. השיבו רבו: "וכי בשביל הנאתך אאבד אני את כל מטרתי ועניני?!"
בשביל ההנאה שלך שכולם יראו איזה רב יש לך אני אאבד את כל הענוה שלי?!?

מה קורה כשאתה מתחיל לחשוב שאתה מבין בתורה?

אתה מתחיל לשנות דברים, מתחיל לגזור...

סיון רהב-מאיר אומרת שהזמינו אותה לפאנלים בליל שבועות שעוסקים בנושאים האלו: איזו דיברה היית מוריד מעשרת הדיברות? איזו מצוה הייתה מוסיף לתרי"ג מצוות...

במשך שנים רבות היה תלוי שעון על הבית הגבוה ביותר בעיירה. בעיצומם של טרדות היומיום, היו התושבים נושאים עיניהם אל השעון ולאחר-מכן מביטים אל שעונם שלהם. לפעמים הם היו מגלים כי שעונם לא מכוון והיו מכוונים אותו בהתאם.
כשחלפו השנים, החלו להישמע תלונות בעיירה.
"מדוע השעון גבוה כל-כך? מדוע אנו צריכים להכאיב לצווארנו רק כדי לדעת מה השעה"?
"ומה יקרה לו השעון יפסיק לפעול? לא נוכל לתקן אותו"!
"האם לא ייטב לו נתלה את השעון בגובה העיניים"?
לאחר ישיבה סוערת במועצת העיירה, הוחלט ברוב קולות להעביר את השעון לבית נמוך יותר.
אך אז משהו מצחיק אירע. כאשר אנשים באי התאמה בין השעון שלהם ובין השעון התלוי, הם היו מכוונים את השעון... העירוני. "אני בטוח שהשעון שלי מדוייק" הם היו אומרים. לאחר כיוונים בלתי פוסקים השעון חדל לפעול. מועצת העיר החליטה כי אין בו עוד צורך, והוא הושלך לפח האשפה הקרוב.

הרב ניסים פרץ זיע"א:
אנכ"י נוטריקון אנא נפשי כתיבת יהבית (שבת ק"ה א'). כלומר הקב"ה כביכול שם את עצמו בתוך התורה. כשהאדם מבין את הדברים האלה אז הוא אומר, מה אני שאני אבחר? מה, אין לי אמונה? אין לי ביטחון? כשאדם גדול אומר לך משהו, אדם גדול, שהוא בשכל יותר ממך, קדוש יותר ממך, מבין יותר ממך, כשהוא אומר לך לעשות איזה דבר, אתה לא מבין מה הוא אומר, אבל כשאתה יודע מי אומר לך, מה אתה אומר? – הוא מבין. גדול הדור אמר לך לעשות ככה, יש לך ספק? אתה מיד לוקח את כל הכוחות שלך, אתה נהיה כמו מלאך, ועושה בלי להבין.

למה? לא שאתה לא מבין, אתה מבין שאתה לא מבין, והוא מבין יותר טוב ממך, אתה מתבטל אליו. לא שאתה לא מבין, להיפך, אתה מבין יותר מאלה שחושבים את עצמם שהם מבינים. תכלית הידיעה – שנדע שלא נדע. תכלית ההבנה – שאנחנו מבינים שאנחנו לא מבינים.

דרכה אתה מתבטל ומבטל גם את הכתר הכי גדול שיש לך, זה הבחירה, שהקב"ה נתן ביד האדם את שרביט הזהב, אדם משתמש בו לבחור. לא שאנחנו לא בוחרים, אנחנו בוחרים בחירה הכי טובה, בוחרים שלא לבחור.

אנחנו בוחרים בהשם, רק במה שהוא רוצה. ההרגשות האלה וההכנות האלה, יועילו לפחות ל'כפה עליהם הר כגיגית', לפחות ליום השבועות.

אמת, ההנהגה בשבועות היא בחינת כתר. ולא כמו ביום הכפורים שנוגעים בכתר בחזרה של תפילת נעילה. ולא אפילו כמו שבת שרק במנחה נוגעים בכתר... אבל שבועות זה "יום אחד לה'", לילה ויום, כולו כתר, כתרי כתרים.

כתב רבנו האר"י שמי שחס ושלום התחייב בכרת. מה התיקון של כרת? אין לנו אלא דברי האר"י, בדברים כאלה מי יכול להביע את דעתו? אם אדם התחייב כרת, אפילו יעשה תעניות, תפילות, תשובות (זה לא יועיל לו לתיקון כרת). האר"י אמר – יש לו תיקון אחד – לילה שלם לא להרדם אפילו רגע אחד, וללמוד כל הלילה תורה. מתחילת הלילה, להתפלל ערבית בדיוק בזמן, ומיד אחרי ערבית הוא מתישב ללמוד עד הבוקר. זה תיקון כרת.

שבועות, זה לא תיקון כרת אחד, ולא שניים, ולא עשר, זה לא מושג בכלל. כלומר, הלימוד של שבועות, אע"פ שב'לשם יחוד' וב'יהי רצון' שהחיד"א תיקן בקריאי מועד כתוב שננצל מכרת, אבל זה לא כרת אחד, אלא כל הכריתות שיכול להיות בעולם.

בספירת העומר מתקנים את השבע בניינים עם שבע קומות ובשבועות מתקנים את החכמה והבינה ואת הכתרים בטבילה שזו התבטלות!!!
לחבר את התורה והתפילה (את העבודה וההתבטלות):

הרב קוק (ירושלים תרצ"ג,יב. יש לך כנפי רוח עמ' שעב'): "אם חובות רבים באים ומצטברים בקרבנו, אם נשמתנו דורשת מאתנו המון מעשים טובים, גלי גלים של למודים שונים, נהרות איתנים של דרישות להגשמת הטוב סוערים בקרבנו, וידינו קצרות, וכל חלק דורש מאתנו את השלמתו, ואין אנו יודעים איך לפנות, באיזה דבר נעסוק, מאיזה דבר נתחיל, מה נאחז ומה נעזוב, ונפשנו סוערת נודדת מסעיף לסעיף באפס מרגוע.

אז הננו נסים להחסות בצל הרצון העליון על כל, בצל שדי, בחביון העז האלהי, ששם קולי קולות יהמיו בכל ההתאמה, ורצוני הרצונות יזרמו בלא עבוט (עיקול בדרך) ובלא התעכבות. לא יצר מהלך אחד על חברו, כי גדול המרחב שאין לו סוף, וכל המהלכים כלם מופיעים אור חיים וישע, שַׁתִּי בַּה' אלקים מַחְסִי לְסַפֵּר כָּל מַלְאֲכוֹתֶיךָ".

מה התשובה של הרב קוק על הטענה שהנשמה סוערת ורוצה לעשות הכל ביחד בכל מקצועות התורה, ולתקן את כל המידות בבת אחת?

תבקש עזרה מהקב"ה שהוא יכול לעשות הכל בבת אחת ושום פעולה אצלו לא מפריעה לשניה...

תפסיק לחשוב שאתה מסוגל הכל לבד (תורה) ותרים את העיניים לשמים (תפילה)...

אין בהיסטוריה של עם ישראל שני אנשים הפוכים יותר ממשה רבנו ודוד המלך. כמטאפורה, משה רבנו הוא "הליטאי" (הרב שך) ואילו דוד המלך הוא הברסלבר; מְפַזֵּז וּמְכַרְכֵּר לִפְנֵי ה'.

משה רבנו מוריד את התורה בחג השבועות. דוד המלך מוריד לעולם את התפילה, את ספר התהילים בחג השבועות. הוא נולד ונפטר בחג השבועות. גם אבי החסידות, הבעל שם טוב, נפטר בחג השבועות[1].

ומיכל בת שאול, מזלזלת בבעלה עם כיפת הנֻּ-נח-נחמַ הענקית. מסתכלת עליו בבוז – וַתִּבֶז לוֹ בְּלִבָּהּ: "שו הדא כל החסידות הרגשנית הזאת?" וכשהוא שב הביתה, אחרי שפיזז וכרכר מול ארון הברית, היא

לועגת: "מַה נִּכְבַּד הַיּוֹם מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר נִגְלָה הַיּוֹם לְעֵינֵי אַמְהוֹת עֲבָדָיו כְּהִגָּלוֹת נִגְלוֹת אַחַד הָרֵקִים? איזה יופי, איזה כבוד עשית לעצמך".

המפגש המהפכני הזה בין התורה לבין התפילה הוא חג השבועות.

ה**בן איש חי** אומר, שהתפילה שהכי מתקבלת בשנה היא תפילת יום ראשון בבוקר, חג השבועות בבוקר. אין תפילה בבוקר שבועות שלא מתקבלת – למה? מפני שזאת תפילה שנוסעת על תורה. אחרי לילה שלם שבו כל עַם ישראל בארץ ובעולם למד תורה, אין תפילה שלא מתקבלת. ה"שפת אמת" אומר: מה לדעתך עשה עם ישראל ליד הר סיני? וַיָּנֻעוּ וַיַּעַמְדוּ מֵרָחֹק, וכידוע, אין עמידה אלא לשון תפילה. הם פשוט התפללו בהר סיני.

יש עשרות מודעות על "בית מדרש שבועות". אנשים ונשים סופר-חכמים וחכמות וסופר-גאונים וגאונות מלמדים כל הלילה. והם מסיימים ללמוד בלילה והולכים בבוקר הביתה. חבר'ה, לשפיץ של הלימוד שלכם לא הגעתם. זה כמו לטפס לאוורסט ולעצור שני מטר לפני הפסגה. חכו! עכשיו – תפילה. בשבועות בבוקר 500 רקיעים פתוחים ואין תפילה שלא מתקבלת.

ה**שפת אמת** אומר כל כך מרגש, שכשמתפללים בשבועות בבוקר, הנשמה שלך פוגשת את הנשמה העתיקה שלך, שעמדה סביב הר סיני במתן תורה. הוא אומר, שכל הנשמות שלנו היו שם והתפללו, בעצם, עלינו.

בא"ח: "תפילת שחרית של שבועות בבוקר - יתפלל בהתלהבות וזריזות ויזהר, שלא תחטפנו שינה כי גמר הפרי של תיקון ספירת העומר ולימוד ליל שבועות, יהיה בתפילת הבוקר ויזדרז בה הרבה, כי הכל הולך אחר החיתום, ויבקש מחילה וסליחה, ויאמר תהילים, ויתפלל על כל צרכיו".

בליל שבועות (השנה – הלילה של מוצאי שבת), ה' נתן לך צ'ק ענק אבל אין עליו חתימה. אם לא תתפלל ביום ראשון בבוקר, אז מה עשית?... זה הרגע שבו משה ודוד נפגשים ואם אני אומר את זה בשפת רבי נחמן מברסלב, כאן עליך להפוך את התורות לתפילות. מהתורה אתה עושה תפילה. ואין בעולם כוח חזק יותר מזה!

---

[1] הסעודה הראשונה של חג השבועות השנה היא סעודה רביעית של שבת, שהיא כנגד דוד מלכא משיחא. הסעודה רביעית של שבת (שנסעדת במוצאי שבת), היא סעודה ראשונה של חג מתן תורה ובעצם, כל חג מתן תורה הוא הילולת דוד המלך. זה היארצייט, וגם יום ההולדת, של דוד המלך. הוא צאצא של רות ואנחנו עושים לו כזאת סעודה במוצאי שבת.